

Arrest

nr. 321 940 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 17 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn en aan wie internationale bescherming werd verleend in Roemenië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 20 augustus 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Op 14 december 2022 werd het verzoek van verzoekende partij reeds niet-ontvankelijk bevonden door de commissaris-generaal aangezien verzoekende partij internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Roemenië, en zij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden, niet weerlegde. Deze beslissing werd door het arrest met nr. 299 573 van 8 januari 2024 van de Raad echter vernietigd bij gebrek aan objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Roemenië.

2. Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij eerder in Griekenland, Roemenië en Duitsland internationale bescherming heeft verzocht, en dat zij in 2017 internationale bescherming kreeg toegekend in Roemenië (administratief dossier, map 4, bijkomende informatie, NPO, p. 4 en map 5, deel voor arrest, map 7, DVZ, Eurodac Search Result en verklaring DVZ, vraag 32). De verzoekende partij betwist niet, ook niet in haar huidige verzoekschrift, in Roemenië internationale bescherming te hebben verkregen.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Waar de verzoekende partij stelt dat het administratief geen informatie bevat over de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Roemenië bevat, mist feitelijke grondslag. De verwerende partij heeft immers in navolging van ‘s Raads arrest van 8 januari 2024 met nummer 299 573, wel degelijk heden objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Roemenië bijgebracht. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar informatie over de situatie van begunstigten van internationale bescherming in Roemenië, met name naar het recent “Country Report: Romania, 2023 Update” van juli 2024 van AIDA.

Uit dit rapport blijkt met betrekking tot de situatie van begunstigten van internationale bescherming dat zij in Roemenië onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot sociale huisvesting, de arbeidsmarkt, onderwijs en gezondheidszorg. Begunstigten van internationale bescherming die geen eigen inkomen hebben en deelnemen aan integratieprogramma’s kunnen in regionale opvangcentra verblijven indien er voldoende plaatsen zijn en voor periode van maximum 1 jaar met de mogelijkheid van een verlenging met nog eens 6 maanden in geval van gegronde redenen. In de praktijk moeten zij na drie maanden een vergoeding betalen in een aantal steden. Er is begeleiding voorzien bij het vinden van sociale huisvesting en met betrekking tot de toegang tot de arbeidsmarkt al is die in de praktijk niet altijd aanwezig. In principe hebben begunstigten van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden toegang tot arbeidsmarkt als de eigen onderdanen. Echter, is het voor begunstigten van internationale bescherming met specifieke kwalificaties

zoals dokters in de praktijk niet mogelijk om hun beroep uit te oefenen tenzij zij aan bepaalde specifieke voorwaarden voldoen. Hoewel toegang tot taalonderwijs is voorzien, is kennis van de Roemeense taal voor begunstigden van internationale bescherming in Roemenië een belangrijke hinderpaal in de praktijk bij het vinden van werk. Sociale bijstand is voorzien onder bepaalde voorwaarden en voor een periode van 12 maanden en is in principe afhankelijk van een inschrijving in het integratieprogramma. Begunstigden van internationale bescherming kunnen te maken krijgen met bureaucratische obstakels inzake toegang tot gezondheidszorg en NGO's zijn in de praktijk cruciaal om de personen daarin bij te staan. Verder zijn er ook problemen voor begunstigden van internationale bescherming om een bankrekening te openen omdat sommige banken dit weigeren om veiligheidsredenen aan personen afkomstig uit bepaalde landen zoals Afghanistan, Irak, Iran en Syrië. Verder krijgen personen die als vluchteling worden erkend een verblijfsvergunning geldig voor drie jaar, en personen met subsidiaire bescherming een verblijfsvergunning geldig voor 2 jaar. Deze documenten worden in de praktijk binnen een redelijke termijn afgeleverd en er wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige problemen bij het verlengen of vernieuwen van de verblijfsvergunning (AIDA, "Country Report: Romania, 2023 Update", juli 2024, p. 167-204). Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", waarbij deze "tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken", ook al zou de situatie in Spanje gekenmerkt worden door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

De door de verzoekende partij geciteerde passages uit het AIDA rapport bespreken de moeilijkheden en gebreken inzake de opvang(centra) voor verzoekers om internationale bescherming in Roemenië. Verzoekende partij verwijst tevens naar (en citeert) informatie over politiegeweld in Roemenië ten aanzien van verzoekers om internationale bescherming bij het binnenkomen van Roemenië. Deze informatie heeft bijgevolg betrekking op de situatie van verzoekers om internationale bescherming en niet op de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Roemenië. De informatie is aldus niet representatief voor de beoordeling van de situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië.

Dat vluchtelingen in Roemenië in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige (sociale) voorzieningen, en Roemenië faalt om vluchtelingen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures, zoals verzoekende partij stelt in het verzoekschrift, zijn verder loutere beweringen die niet in concreto worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de beschikbare informatie kan dit evenmin duidelijk blijken.

Uit de door de partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt bijgevolg niet dat de levensomstandigheden in Roemenië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Roemenië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië wordt vastgesteld.

Verzoekende partij is een gezonde, volwassen man van 24 jaar oud. Zij maakt niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Roemenië.

Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, te beweren dat zij er werkelijk alles aan heeft gedaan om in Roemenië te kunnen blijven en er een menswaardig leven op te bouwen en in het algemeen te betogen dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar persoonlijke situatie of de situatie waarin zij terecht zal komen indien zij teruggestuurd wordt naar Roemenië, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Inzake haar verwijzing in het verzoekschrift naar haar verklaringen wat betreft de levensomstandigheden in Roemenië, namelijk dat zij op straat diende te overleven nadat zij het opvangcentrum diende te verlaten, en dat zij geen werk of onderdak vond, wordt erop gewezen dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigde zelf in zijn onderhoud moet voorzien. Verzoekende partij kan geen enkel bewijs voorleggen van al haar voorgehouden pogingen om werk of onderdak te zoeken (administratief dossier, map 4, bijkomende informatie, NPO, p. 9). Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij wel geholpen werd in haar zoektocht naar werk (ibid., p. 7). Verzoekende partij verwijst in dit verband herhaaldelijk naar haar onvermogen om de taal te spreken als obstakel om werk te vinden, maar ondernam volgens haar verklaringen geen pogingen om deze te leren omdat zij eerst onderdak wilde verkrijgen (ibid., p. 6-8). Gelet op het gegeven dat verzoekende partij maandenlang op straat zou hebben verbleven en dit toeschrijft aan het feit dat verhuurders van woningen haar om een bewijs van haar inkomen vroegen (ibid., p. 8), kan er worden verwacht dat verzoekende partij minstens stappen zou hebben gezet om de taal te leren, zodat zij werk en bijgevolg huisvesting zou vinden. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij volgens haar verklaringen in al die maanden tijd slechts bij een paar organisaties of diensten om hulp is gaan vragen, met name het Rode Kruis, de sociale dienst van de overheid/ opvangcentra en een moskee (ibid., p. 7, 9 en 11). Zij legt hier overigens ook geen bewijs van neer.

Waar verzoekende partij verklaarde dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië 's nachts het slachtoffer is geworden van meerdere incidenten met dronken derden (administratief dossier, map 4, bijkomende informatie, NPO, p. 9-10), bemerkt de commissaris-generaal terdege dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als vervolging of ernstige schade. Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij naar aanleiding van haar ervaringen eerder beperkte pogingen ondernomen heeft om beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (ibid.). Ook brengt zij geen bewijzen bij dat zij naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen enige stappen heeft ondernomen om de bescherming van de Roemeense autoriteiten in te roepen. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet op afdoende wijze aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om haar rechten, verbonden aan haar status, in Roemenië te doen gelden.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij, indien de bestreden beslissing ten uitvoer wordt gelegd en zij wordt teruggestuurd naar Roemenië, het risico loopt om het voorwerp te worden van inbreuken op het non-refoulementprincipe, wordt vastgesteld dat er geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekende partij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Roemenië. Op geen enkele wijze toont zij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijving van begunstigden van internationale bescherming door de Roemeense overheid. Evenmin toont zij in concreto aan dat er in haar geval een reëel risico op refoulement bestaat.

Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Roemenië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Roemenië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Roemeense grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Roemenië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Roemenië werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Roemenië zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekende partij aantoonde dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Roemenië reeds werd toegekend.

6. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Roemenië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Roemenië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

9. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 januari 2025 staat het volgende vermeld:

"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen."

VzP is het niet eens met de analyse in de beschikking dat de bescherming in Roemenië efficiënt en effectief zou zijn. Er werd door het CGVS niet geanalyseerd vanuit de recentste actuele informatie: het AIDA-rapport gaat enkel tot juli '24, terwijl we heden in 2025 zijn en wordt bovendien tegengesproken: er is het probleem van dakloosheid, bestolen worden, geen taalcursussen noch werk. Ze kan er zich niet staande houden."

5. Verzoekende partij brengt ter zitting, met voormeld algemeen betoog, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 29 oktober 2024.

Wat betreft de opmerking ter zitting dat door het CGVS niet geanalyseerd wordt vanuit de recentste actuele informatie aangezien, zo betoogt verzoekende partij, het AIDA-rapport enkel tot juli 2024 gaat terwijl we heden 2025 zijn, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing van 20 augustus 2024 dateert. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd, en kan bezwaarlijk dienstig of ernstig voorhouden dat het CGVS zich voor het nemen van zijn beslissing niet op recente, actuele informatie zou hebben gebaseerd.

Daarenboven wordt erop gewezen dat, en verzoekende partij (haar advocaat ter zitting) lijkt hieraan voorbij te gaan, beide partijen met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis konden brengen. Zo verzoekende partij voorhoudt dat er recentere informatie voorhanden is die voormeld AIDA-rapport omtrent de situatie van statushouders in Roemenië tegensprekt, had zij aldus de mogelijkheid die info neer te leggen. Verzoekende partij heeft dit echter nagelaten. Daarenboven blijkt daarentegen zelfs dat de informatie waar zij in haar verzoekschrift o.a. en hoofdzakelijk naar verwijst datzelfde rapport van AIDA betreft waarop het CGVS zich voor het nemen van zijn beslissing heeft gebaseerd.

Bij gebrek aan recentere, actuelere informatie (die een ander licht werpt op de analyse in de beschikking op grond van de in het dossier beschikbare informatie) blijft de grond in de beschikking gehandhaafd waar wordt vastgesteld en geoordeeld dat: *"Uit de door de partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt bijgevolg niet dat de levensomstandigheden in Roemenië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij."*

Zoals in de beschikking van 29 oktober 2024 reeds werd opgemerkt, met verwijzing naar de relevante rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, dient in dit verband rekening te worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Roemenië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Verzoekende partij slaagt er niet in dit vermoeden te weerleggen, zoals in de beschikking al werd vastgesteld, in punt 5 e.a..

Met haar zeer algemene argumentatie ter zitting dat er in Roemenië het probleem is van dakloosheid, van bestolen worden, en er geen taalcursussen noch werk zijn, en haar eveneens zeer algemene opmerking dat zij zich er niet staande kan houden, ontkracht noch weerlegt verzoekende partij hetgeen in de beschikking wordt vastgesteld omtrent haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië. Verzoekende partij gaat ter zitting niet in het minst, laat staan concreet in op, maar daarentegen geheel voorbij aan hetgeen in de beschikking (in punt 5), op basis van o.a. haar verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, concreet en omstandig wordt vastgesteld omtrent haar persoonlijke, individuele levensomstandigheden in Roemenië. Ze doet ter zitting geen moeite of poging om op die vaststellingen een ander licht te werpen, waardoor deze onverminderd overeind blijven.

Verzoekende partij haar verklaringen dienen bovendien met een korrel zout te worden genomen, daar, zoals eerder al werd vastgesteld, zij er niet voor terugdeinst om middels leugenachtige en bedrieglijke verklaringen de waarheid te (trachten te) verbergen voor de Belgische asielinstanties. In het eerder, in het kader van verzoekende partij haar beschermingsverzoek, uitgesproken arrest nr. 299 573 van 8 januari 2024 staat hierover te lezen:

"Verzoeker loog hier aanvankelijk over bij aanvang van zijn huidige procedure verzoek om internationale bescherming in België, waarmee hij verzaakte aan de medewerkingsplicht die op hem rust en hetgeen een ernstige knauw geeft aan zijn algemene geloofwaardigheid. Immers, waar hij eerst op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de vraag of hij eerder al in een ander land reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend ontkennend beantwoordde, hij verklaarde niet meer te weten of hij voordien al dan niet ergens al zijn vingerafdrukken had moeten afgeven en hij bij de opsomming van de vele

landen en plaatsen van zijn doorreis nergens Roemenië vernoemde, draaide verzoeker nadien plots zijn kar wanneer hij werd geconfronteerd met informatie waarover de Belgische autoriteiten beschikken die niet overeenstemt met, doch indruist tegen zijn verklaringen. Gewezen op het feit dat “Uit uw vingerafdrukken blijkt dat u in 2017 in Gr was en in 2017 in Roemenië en in 2018 in Duitsland vingerafdrukken afstond”, gaf verzoeker immers aan (en toe): “Ja dat klopt”. Vervolgens ermee geconfronteerd dat hij eerder het volgende had verklaard: “Maar je zegt dat je pas in 2019 uit Somalië vertrokken bent”, repliceerde verzoeker: “Ik wist niet dat het zou uitkomen”. Nu ga ik het zeggen. Ik ben eind 2016 vertrokken. Maar de reisroute was hetzelfde. Ik ben ook maar 5 maanden in Turkije en GR gebleven” (eigen onderlijning), hetgeen duidelijk aangeeft dat verzoeker doelbewust, doch vergeefs de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden. Nochtans werd verzoeker van bij aanvang op de DVZ er uitdrukkelijk op gewezen dat van hem zoals van elk ander verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht steeds de waarheid te vertellen, en de Raad neemt aan dat verzoeker eerder al in het verleden, in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming in achtereenvolgens Griekenland, Roemenië en Duitsland, werd gewezen op de plicht en het belang van het afleggen van waarheidsgetrouwe verklaringen. Hoe dan ook betwist verzoeker niet, ook niet in zijn verzoekschrift, in Roemenië internationale bescherming te hebben verkregen. In het verzoekschrift benadrukt verzoeker zijn persoonlijke alsook de algemene situatie in Roemenië.”

Verzoekende partij betwist hoe dan ook niet dat zij in Roemenië internationale bescherming geniet en ze toont niet aan dat zij deze heden er niet langer meer zou genieten. Wat betreft nog haar opmerking ter zitting de beschikking te betwisten dat de bescherming in Roemenië efficiënt en effectief zou zijn, herhaalt en benadrukt de Raad dat, zoals eerder met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie werd opgemerkt, het verzoekende partij zelf persoonlijk toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de internationale bescherming die zij in Roemenië geniet niet meer efficiënt, effectief en doeltreffend zou zijn. Zij laat echter na dergelijk bewijs te leveren.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Roemenië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS